

בית משפט השלום בבית ים

תא"מ 20-05-64966 חמו נ' לוי ואח'

לפני כבוד הרשמת הבכירה ויג'דאן חליחל

התובע מתנאל חמו

נגד

הנתבע יריב לוי

בשם התובע - עוה"ד יוני ג'ורנו
בשם הנתבע - עוה"ד גיא בר

פסק – דין

1. האם פרסום שנעשה בתגובה לכתבה ברשת החברתית כלפי שוטרים, מהווה עילה לתביעה לפי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 195 (להלן: **החוק** או **חוק איסור לשון הרע**), לתובע, שוטר הנמנה על קבוצה זו?

שאלה זו היא ליבה של התובענה לפני, לתשלום פיצויים שהגיש התובע כנגד הנתבע בעילה של הוצאת לשון הרע, באמצעות פרסום שהועלה על ידי הנתבע לרשת החברתית פייסבוק (Facebook) (להלן: **הרשת החברתית**), ואשר לטענת התובע מתייחס אליו.

רקע ועיקרי טענות הצדדים

2. תולדות התובענה בפרסום שפורסם על ידי הנתבע ברשת החברתית. הפרסום נעשה בתוך תגובה לכתבה ששותפה על ידי אדם אחר, מר איתי אחוון. הכתבה עצמה נערכה ופורסמה על ידי מקומון "השקמה", מקומון המופץ בין היתר בעיר חולון וכן ברשת האינטרנט.

בהערת אגב אציין, כי מר אחוון והנתבע "חברים" ברשת החברתית, ומכירים – על פי עדות הנתבע – מלימודיהם המשותפים בבית ספר (להלן ולשם הנוחות בלבד: **חבר הנתבע**).

3. חבר הנתבע שיתף את הכתבה שפורסמה על ידי המקומון, שכותרתה, כפי שהיא באה לידי ביטוי בשיתוף היא: **"הסרטון שעורר סערה: מה קרה בתקרית האלימה בח-300? צפוי: - השקמה חולון"** (כך במקור. לצד כותרת זו מופיעה כתובת אתר האינטרנט של המקומון).

4. תחת פרסום זה, מופיעות מספר תגובות, אשר הרלוונטיות לדיונינו, היא של הנתבע אשר תוכנה כדלקמן:

בית משפט השלום בבית ים

תא"מ 20-05-64966 חמו נ' לוי ואח'

**"במה יסמניקים מתעסקים.. ברוכב אופניים בלי קסדה.
נראה אותם מתנהגים ככה ביפו או ברמלה.. עבריינים
במדים ויותר מהכל פחדנים. אכיפה בררנית.
זה מה שקורה כשלוקחים מיץ של זבל ונותנים לו כוח."**

(כך במקור, לרבות הניקוד – ו.ח.) (נספח 11 לכתב התביעה. להלן: **פרסום הנתבע**).

5. לצד הנתבע הנוכחי, נתבעו בתובענה זו שלושה נתבעים נוספים, כאשר בהמשך נתבע אחד נמחק מכתב התביעה, וכנגד שני נתבעים נוספים ניתן פסק דין בהעדר הגנה. לנתבעים אלה יוחסו פרסומים נוספים או אחרים, אך בהינתן תוצאת התובענה בעניינם – יעסוק פסק דין זה בפרסום שיוחס לנתבע בלבד.
6. יודגש, כי על תוכן הפרסום, ובכלל זה פרסום הנתבע ושיתוף הכתבה מהמקומון – אין בין הצדדים מחלוקת. עיקר המחלוקת שהתעוררה בתובענה זו נוגעת לשאלה, האם מהפרסום בכללותו – ניתן להסיק, כי מדובר על התובע, והאם בשל כך, זכאי התובע לפיצוי בגין פרסום דיבתו רעה.
7. בכתב תביעתו טען תובע, כי הוא משמש כשוטר ותיק במשטרת ישראל ביחידת הסיור המיוחדת (יס"מ) איילון. עוד ציין התובע, כי במועד הרלוונטי נשלח על ידי מוקד המשטרה לטפל באירוע של אזרחים שנחשדו בהפרת הגבלות שהוטלו בישראל כתוצאה מהתפשטות נגיף הקורונה החדש. עוד טען התובע, כי חבר הנתבע פרסם אמירות שיש בהן פגיעות קשות בתובע, שמטרתן להציג את התובע כאדם שקרן, אלים וברוטאלי.
8. התובע פירט רבות את האופן שבו עוכב חבר הנתבע, והטיפול שבוצע בו, בין היתר על ידי התובע. עם זאת, בשים לב לעבודה, כי אופי העיכוב, הסיבות וההצדקות שהיו לטענת התובע לביצועו, ותוצאותיו – אינן חלק מהדיון הרלוונטי לתובענה, ובשל העובדה כי הדיון הצטמצם מהטעמים שפורטו מעלה, אך ורק לפרסום המיוחס לנתבע הנוכחי, אין צורך להידרש לפירוט זה. עם זאת יצוין, כי בעקבות העיכוב האמור, פרסם חבר הנתבע מספר אמירות בעמודו באתר הרשת החברתית, וכן שיתף – וכאמור, זה מקור המחלוקת בין הצדדים בתובענה זו – כתבה שנערכה ופורסמה על ידי המקומון. באחת מהתגובות, כפי שצוין מעלה, פורסמה אמירת הנתבע.
9. לטענת התובע, פרסום הנתבע מהווה פרסום לשון הרע, לפי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, שכן מטרתו של הפרסום להשפילו, לבזותו ולפגוע במשרתו. עוד טען התובע, כי פרסום הנתבע מהווה, אם כן ונוכח הגדרת סעיף 1 לחוק, עוולה אזרחית, המזכה את התובע בפיצויים ללא הוכחת נזק, אשר נקבעו על ידי התובע בתובענה זו בסכום של 50,000 ₪.

בית משפט השלום בבית ים

תא"מ 20-05-64966 חמו נ' לוי ואח'

10. עוד ייחס התובע לנתבע פרסום שקר מפגיע בהתאם לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] (להלן: **הפקודה**), וכן פרסום תרמית לפי הפקודה האמורה. כבר אתה אציין, כי טענות אלה נזנחו על ידי התובע בסיכומיו, ועיקר המחלוקת – כאמור – נעוצה בעוולת אזרחית המיוחסת על ידי התובע לנתבע לפי חוק איסור לשון הרע. בכל מקרה יצוין, כי עוולת השקר במפגיע, לפי סעיף 58 לפקודה, מחייבת הוכחתו של נזק ממון. זה לא הוכח על ידי התובע, ועל כן דין תביעתו על יסוד הפקודה להידחות גם מטעם זה (הדין זהה עם עוולת התרמית שבסעיף 56 לפקודה, המחייבת אף היא הוכחת נזק ממון).

11. עוד אציין, כי בניגוד לפתיח כתב התביעה, בו נרשמה דרישה כספית של 50,000 ₪ בלבד, כסעד כספי, בסיפא כתב התביעה עתר התובע, לצד הסעד הכספי האמור, גם לסעד של התנצלות.

12. באשר לסעד ההתנצלות, סעד זה לא נתבע בכתב התביעה (אשר אף הוגשה בסדר דין מהיר, ומשכך אינה יכולה לכלול אלא סעד כספי בלבד), זולת המצוין בסיפא, וממילא קיים ספק בדבר הסמכות לפסוק סעד של התנצלות במסגרת תביעה בגין לשון הרע (ת"א (שלום ת"א) 53550/05 (בש"א 184488/05) **ידיעות אינטרנט שותפות רשומה נ' בנק דיסקונט לישראל בע"מ** (17.4.2006); ת"א (מחוזי ת"א) 32235-03-10 **ארגון המורים בבתי הספר העל יסודיים, בסמינרים ובמכללות נ' עיתון ישראל היום** (06.02.2011); אלעד פלד צווי עשה **בדיני לשון הרע** 54-56 (2012), והאסמכתאות שהובאו שם).

כך או אחרת, התובע זנח גם טענתו זו בסיכומיו, ומשכך אין מקום להיזקק לה.

13. עיקר הגנת הנתבע מבוססת על הטענה, כי אין בפרסום המיוחס לנתבע (פרסום הנתבע, לעיל) כדי לזהות את התובע. הנתבע טען, כי פרסום הנתבע מתייחס לקבוצה (משטרה ויס"מ), ולא לתובע אשר כלל לא הוזכר בפרסום.

14. עוד נטען, כי גם הכתבה ששותפה על ידי חבר הנתבע, אינה נוקבת בשמות השוטרים שנטען שהיו מעורבים בעיכוב חבר הנתבע, וקריאתה אינה מאפשרת את זיהוי התובע עם הדברים המובאים בה. כך גם נטען, עולה מצפייה בסרט שצורף לכתבה במקומון. בסרטון זה, טען הנתבע, לא ניתן לזהות כל פרט, שכן הסרט צולם מרחוק ובאיכות ירודה, ואף אם ניתן להבין מנסיבות העניין, כי בסרט מופיעים שוטרים (יציאת שני בני אדם מרכב משטרה גדול), בוודאי שלא ניתן להסיק כי מדובר על התובע.

15. בהינתן שכך, ובהינתן שהפרסום המיוחס לנתבע, טען הלה כי לא מקים הדבר זכות תביעה, נוכח הוראת 4 לחוק, שכן זו פורסמה על קבוצה, ולא על התובע.

בית משפט השלום בבתי ים

תא"מ 20-05-64966 חמו נ' לוי ואח'

16. עוד ציין הנתבע בכתב הגנתו, כי מדובר על תביעת השתקה, ואכיפה בררנית דווקא כנגדו, שעה שמדובר על פרסום דברים זוטרים המוגנים אף הם מתביעה נוכח טענת "זוטי דברים" שבפקודה.

17. הנתבע הסביר, כי ראוי שהתובע יגיש את תביעתו – קודם כל – כנגד המפרסם, קרי חבר הנתבע, והגשת התביעה כפי שהיא, מעוררת ספקות במניעי התובע, נוכח פסיקת בית המשפט בפרשת **ניידלי תקשורת** (רע"א 1239/19 **שאול נ' חברת ניידלי תקשורת בע"מ** (8.1.2020)).

18. הנתבע שב וטען, כי שם התובע או כל פרט מזהה שלו לא מופיע בכל פרסום, אותו ייחס התובע לנתבע, ובפרט אף בתגובת המשטרה לכתבה שבמקומון – לא הזכירה את שם התובע או פרטיו.

19. לבסוף, טען התובע, כי הפרסום מוגן והוא זכאי להגנות שבחוק בין היתר בשל הטענה, כי מדובר על ביקורת לגיטימית ומוגנת; הגנת אמת דיברתי והגנת פרסום בתום לב.

דיון והכרעה

20. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, בעדויות הצדדים עצמם ובמוצגים שהוצגו בכתב התביעה ותדפיס צבעוני של הכתבה במקומון (בצירוף סרטון שהוגש בהתקן נייד), השתכנעתי כי דין התובענה להידחות.

21. תחילה, יש לציין, כי תחולת הוראת סעיף 4, השוללת תביעה אזרחית פרטית של אדם הנמנה עם קבוצה בלתי מאוגדת של אנשים, עליה נטען שפורסמה לשון הרע, חלה רק שעה שנקבע, כי מדובר על פרסום לשון הרע (פסקה 2 לחוות דעתו של כבוד השופט יצחק עמית בפרשת **בכרי** (ע"א 8345/08 **בן נתן נ' בכרי** (27.7.2011)).

אם כן, בניגוד לאיזונים האחרים שנקטו בחוק, ביחס לפרסומי דיבה על אדם ספציפי הניתן לזיהוי, האיזון שנוקט בו החוק ביחס לפרסום ביטוי שקרי ציבורי – שונה, כך שהמחוקק שלל מראש את תחולת זכות התביעה בשל פרסום שכזה (פרשת **בכרי**, לעיל).

22. אין להכביר מילים על חשיבותו של חופש הביטוי. אולם, לצד היותה של זכות זו חלק מהמרחב האוטונומי של כל אדם, אין מקום להתבטאויות חריגות כלפי עובדי ציבור, שאינן בבחינת תרומה לשיח החופשי. במקרה שלפני, ולצורך הדיון, אין ספק כי פרסום הנתבע, כשלעצמו, כולל ביטויים שיש בהם אמירות לשון הרע. כך למשל, הביטוי "**עבריינים במדים**" ו-"**זה מה שקורה כשלוקחים מיץ של זבל ונותנים לו כוח**" הם ביטויים קשים, שמטרתם להשפיל ולבזות את מושא הפרסום שבהם. במבחן אובייקטיבי, מדובר על ביטוי שעשויה לפגוע במושא הפרסום לו היא מיוחסת, במיוחד בשים לב לעובדה כי זו מפורסמת

בית משפט השלום בבית ים

תא"מ 20-05-64966 חמו נ' לוי ואח'

ברשת חברתית באינטרנט (חאלד גנאים, מרדכי קרמניצר ובועז שנור **דיני לשון הרע הדין** – **המצוי והדין הרצוי** 13 (מהדורה שנייה מורחבת, 2005); פרשת **בכרי**, לעיל, בעמוד 25).

23. עם זאת, מרבית הקושי של תביעת התובע, בפרסומים המיוחסים לנתבע הנוכחי דווקא, נעוץ בעובדה, כי אין בפרסומים אלה כל אזכור או רישום ממנו ניתן ללמוד על זהות השוטרים בכלל, ועל זהות התובע בפרט.

24. **ראשית**, בפרסום הנתבע עצמו – אין כל אזכור של שם התובע, או כל שוטר אחר. כך, בניגוד לפרסומים שיוחסו לחבר הנתבע עצמו, בפרסום הנתבע אין גם "תיוג" של שמות השוטרים או קישור לפרופילים שלהם ברשת החברתית.

25. **שנית**, התגובה נרשמה, כאמור, על שיתוף שעשה חבר הנתבע לכתבה שפורסמה במקומון "השקמה". עיון בכתבה זו, שהוגשה במלואה לתיק בית המשפט, מלמד – כי גם בה, אין כל אזכור, ולו במרומז, לשם השוטרים שהיו מעורבים באירוע. כל שנאמר שם, הוא שהאירוע התרחש ברחוב האלוף אהרון יריב בחולון, וכי חבר הנתבע טען, כי ננקטה כלפיו אלימות של השוטרים שביקשו לעכבו.

26. באופן דומה, אף שתגובת המשטרה שניתנה לכתבה במקומון, ואשר פורטה בסוף הכתבה בצורה מלאה, אין כל אזכור או פרט מזהה של השוטרים המעורבים, בוודאי לא פרט של התובע עצמו.

27. **שלישית**, צפייה בסרט שצורף לכתבה, ואשר צורף כאמור גם לתיק בית המשפט, מלמדת, כי לא ניתן לזהות את המעורבים בסרטון. ההתרחשויות בסרטון קצרה יחסית: אדם נראה רוכב על אופניים. נידת משטרה מגיעה במהירות לכיוון נסיעת הרוכב, עד אשר היא עוצרת בזווית מה, וגורמת לרוכב האופניים לעצור אף הוא, תוך שהוא מניח את האופניים על הכביש. שוטר אחד יוצא מהרכב המשטרה, אוחז ברוכב, מצמידו אל עבר קיר נמוך שבסוף המדרכה, ואז מגיע שוטר נוסף ואוחז אף הוא ברוכב. לאחר מכן, הרוכב מובל על ידי שני השוטרים לתוך הרכב המשטרה.

התובע העיד לפני, כי גם הוא לא יכול לזהות פרטים מסוימים בסרט. כך, למשל, לא הצליח לזהות את מספר זיהוי הרכב המשטרה (עמוד 2 לפרוטוקול, שורות 32-33). בנוסף ציין בעדותו, כי אף שהוא יכול לזהות בסרטון את עצמו ואת שותפו (שם, שורות 34-36), אף הוא סבור כי יכול שאנשים "אחרים" לא יזהו אותו בסרטון (עמוד 3, שורות 12-13).

ואכן, צפייה בסרט מעלה, כי לא ניתן לזהות כל פרט ממנו, בוודאי שלא ניתן לראות בו באופן כלשהו (בוודאי לא באופן ברור) את התובע, ואף לא את חבר הנתבע. כך, אפילו לא ניתן לראות מי מבין שני השוטרים שיוצאים מהרכב – הוא התובע, ומי הוא שותפו. כל

בית משפט השלום בבית ים

תא"מ 20-05-64966 חמו נ' לוי ואח'

שרואים הוא, שני בני אדם (אשר יוצאים מרכב משטרת) מעכבים אדם שלישי. לא ניתן לזהות את השוטרים, ולא ניתן לזהות את המעוכב (הוא רוכב האופניים, חבר הנתבע).

העובדה, כי התובע בעצמו יכול לזהות את עצמו בסרט – חסרת נפקות, והיא אינה מעלה ואינה מורידה. התובע השתתף בפעולת העיכוב; הוא זוכר ותיעד את האירוע (דוח פעולה של התובע וחבריו צורף לכתב התביעה); האירוע גרם לפרסום במקומון, שלא הזכיר את שמו. ברור אם כן, כי התובע לא יתקשה לזהות את עצמו באירוע שהוא זוכר היטב. אך אין בכך כל משמעות, שכן צפייה בסרט אינה מביאה לכל מסקנה בדבר זהות המשתתפים בו.

28. אם כן, גם שילוב פרסום הנתבע, עם קריאת הכתבה וצפייה בסרט – אינה מביאה לכל זיהוי של מי מהשוטרים להם ייחס הנתבע את אשר ייחס.

29. חרף טענת התובע, לא הובא כל פרסום נוסף – לא בכתב התביעה, ולא בחקירתו הנגדית של התובע, אשר מיוחס לנתבע (עמוד 1, שורות 26-30). הנתבע עצמו, ציין בעדותו, כי פרסום הנתבע נכתב בתגובה לכתבה ששותרפה על ידי חבר הנתבע (עמוד 4, שורות 6-9), וכי הוא התייחס באמירתו ל-"ייסמנקים", ואף לא כתב שהיו שניים כאלה (שם, שורה 5 ושורות 19-24).

30. **רביעית**, ובשלב זה, עולה השאלה – האם פרסום הנתבע, שנוסח באופן שבו נוסח, עשוי להצביע על התובע דווקא, בנסיבות העניין, והאם יש לתובע עילת תביעה אישית והוא אינו מוגבל בהוראת סעיף 4 לחוק.

31. עיון בראיות, כאמור, מלמד כי התשובה לכך שלילית. בכתבה שפורסמה במקומון, לא מוזכר בשום צורה ואופן שם היחידה בה משרת התובע או שמו של התובע. כל שנכתב הוא שמדובר על "שוטרים".

32. ואומנם, הנתבע ציין בפרסומו "במה יסמניקים מתעסקים", אך גם מכאן – כלל לא ברור כי מדובר דווקא על יס"מ איילון, בו משרת התובע. אם כן, האמירה הכללית – שילוב האמור בכתבה במקומון אם פרסום הנתבע – מובילה למסקנה, כי מדובר על שוטרים שהם "ייסמניקים". לא מוזכרת תחנה; לא מוזכר שם היחידה (שמא מדובר על יס"מ איילון או יס"מ אחר); וכאמור, לא מוזכר כל פרט מזהה אחר שיש בו כדי לקשור בין האמור ובין התובע.

33. אמירת ב"כ התובע, לפיה ביס"מ איילון משרתים 16 שוטרים (עמוד 4, שורה 14) – אינה מעלה ואינה מורידה. כך, אין מדובר על עדות, אלא על שאלה של ב"כ, ובנוסף, בפרסום הנתבע כלל לא נאמר כי מדובר על "ייס"מ איילון".

34. אם כן, "קבוצת ההתייחסות" בפרסום הנתבע היא שוטרים בכלל, ויס"מ בפרט.

בית משפט השלום בבית ים

תא"מ 20-05-64966 חמו נ' לוי ואח'

35. "דרישת הזיהוי היא דרישה מהותית ולא טכנית", שכן ככל שנאמרים דברים, שיכול וסובייקטיבית פוגעים באדם כזה או אחר, אך האדם הסביר אינו קושר בינם ובין הפרט הספציפי שבקבוצת ההתייחסות הרלוונטית – אינם פוגעים בשם הטוב של הפרט, ומשכך אינם מהווים עילה לתביעה בשל פרסום לשון הרע (פרשת בכרי, לעיל, פסקאות 33 ו-34 לחוות דעתה של כבוד השופטת דפנה ברק-ארז).

36. בפסיקה הוצאו מבחני עזר לשם בחינת ייחוס לשון הרע על קבוצה לפרט הנמנה עמה: גודל הקבוצה; המידה בה ניתן לזהות את חבריה; מידת הכלליות של הדברים ומידת ההגזמה שבהם; ניסוח הדברים (פרשת בכרי, לעיל). אין מדובר על רשימה סגורה, ומשקלו של כל אחד ממבחני העזר עשוי להשתנות בנסיבות מסוימות, תוך שמשקלו של המבחן האחר יפחת.

37. בענייניו, מדובר על קבוצת יחוס גדולה במיוחד של שוטרים; לא ניתן לזהות בשום צורה – לא ויזואלית מהסרט, ולא מילולית מהכתבה במקומון או פרסום הנתבע – את חבריה של הקבוצה; מדובר על אמירה כללית בדומה לאמירה "כל השוטרים מושחתים", שהיא גם מוגזמת ומופרזת, ובוודאי שאינה מעוררת אמון בקורא אותה, תוך שהקורא ייחס את הנאמר לה לכל שוטר ושוטר; וכך גם ניסוח הדברים, אשר מצביע על התלהמות הנאמרת על רקע משבר חברתי ובריאותי חמור (מגפת הקורונה).

38. הינה כי כן, על פי אף מבחן שהובא לעיל, לא ניתן לייחס מפרסום הנתבע כל קשר לתובע. כל שניתן לעשות הוא ייחוסה לקבוצה גדולה מאוד ("שוטרים") או יותר מצומצמת אם מתייחסים לאמירה שבפרסום הנתבע עצמו ("סיסמניקים"), אך לא לתובע.

39. בהינתן האמור, לא עומדת לתובע זכות תביעה לאור סעיף 4 לחוק. על כן, דין תובענתו כנגד הנתבע – להידחות.

40. מעבר לצורך אציין, כי אין לקבל את טענת התובע בסיכומיו, שפרסום הנתבע כפי שהוא (בשילוב הכתבה מהמקומון), לאור פרסומים אחרים שנטען שבוצעו על ידי חבר הנתבע – יש בהם כדי להביא למסקנה וודאית כי מדובר על התובע. ראשית, הדבר לא הוכח (ואף הוכח היפוכו של דבר, כפי עדות התובע שהובאה לעיל). שנית, כפי שציין בית המשפט העליון בפרשת בכרי, לא ניתן לייחס מאורעות חיצוניים לפרסום שנטען שמהווה לשון הרע, תוך "הפיכת" פרסום ציבורי (על קבוצה בלתי מאוגדת) לפרסום פרטי (התובע הספציפי):

"ובכלל, קשה להלום שהכוח "להסב" ביטוי שקרי ציבורי לביטוי שקרי פרטי יימצא בידיו של כל אחד ואחד מפרטי הציבור או הקבוצה, אך ורק מאחר שאותו פרט יבקש לזהות אותו עם חברי הקבוצה, או מאחר שחוג המכרים והקרובים אליו גדול יותר מזה של פרט אחר בקבוצה" (סיפא פסקה 14 לחוות דעתו של כבוד השופט יצחק עמית, פרשת בכרי, לעיל).

בית משפט השלום בבתי ים

תא"מ 20-05-64966 חמו נ' לוי ואח'

41. נוכח האמור, דומה, כי אין צורך לבחון שאלות נוספות שהעלו הצדדים, ובפרט האם הנתבע זכאי להגנות שבחוק או הפטורים שבו, והאם הנתבע נהנה מהגנת "מעשה של מה בכך" בהתאם לסעיף 4 לפקודה; והאם יש לבחון את מניעי התובע בתביעתו, נוכח צירוף צדדים אלה בלבד.

סיכום ומסקנות

42. נוכח האמור, דין התובענה להידחות.

43. אשר לשאלת ההוצאות: בכתב תביעתו תבע התובע את כל ארבעת הנתבעים בסכום של 50,000 ₪ יחד ולחוד (סעיף 52 לכתב התביעה). עם זאת, מאוחר יותר, כאשר ביקש ליטול פסקי דין בהעדר הגנה כנגד שניים מהם, הגביל את הסכום הנתבע לסך 12,500 ₪. באופן דומה, עשה התובע ביחס לנתבע הנוכחי – אך ורק בשלב הסיכומים. אם כן, הנתבע נחשף לאורך כל ההליך דגן לסיכון של חיוב בסכום של 50,000 ₪ (קרן).

44. בפסיקת ההוצאות וסכום שכ"ט עו"ד יש להביא בחשבון את אופי התובענה; את ההשקעה שנדרשה מהצדדים (ובעניינו: הגשת כתבי טענות וניהול דיון אחד של הוכחות); הסיכון הכספי אליו נחשף הנתבע, והמשאבים הסבירים הנדרשים לשם התגוננות מפני תובענה זו; מיהות הצדדים; ואופי ניהול ההליך (שבמקרה זה היה קצר ויעיל, תוך הסכמה לויתור על דיון מקדמי).

45. בהינתן שיקולים אלה, אני מחייבת את התובע לשלם לנתבע הוצאות בסכום של 500 ₪ ושכ"ט עו"ד הנתבע בסכום של 5,500 ₪. הסכומים האמורים כוללים מס ערך מוסך, והם ישולמו תוך 30 ימים (הפגרה במניין), שכן אחרת יישאו הצמדה וריבית פיגורים מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

ניתן היום, ט"ז תשרי תשפ"א, 04 אוקטובר 2020, בהעדר הצדדים.

ויג'דאן חליחל, רשמת בכירה

